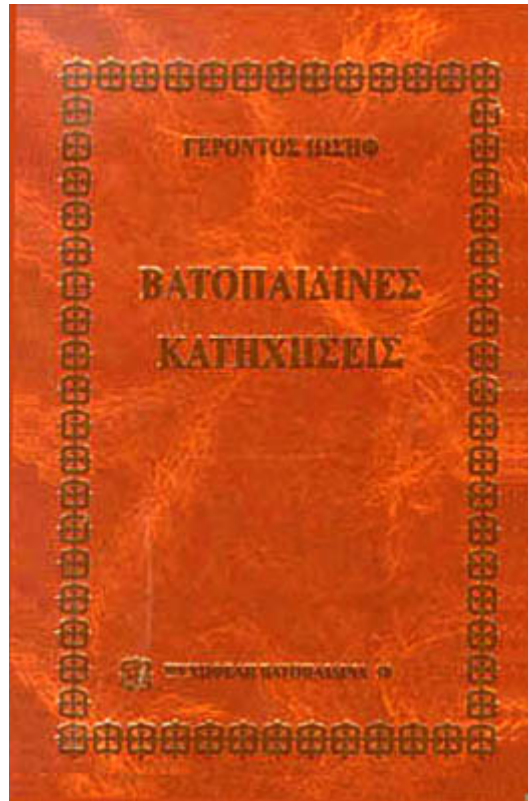

«Τω πνεύματι ζέοντες, τω Κυρίω δουλεύοντες»

/ [Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός \(† 2009\)](#)

ΚΑΤΗΧΗΣΗ 4η

Αδελφοί και πατέρες, δεν θα σταματήσουμε με τη Χάρη του Χριστού, να ασχολούμαστε και να υπενθυμίζουμε το σκοπό που επιδιώκουμε. Στη ζωή μας είναι ενωμένα ο Σταυρός και η Χάρη. Τα επίπονα είναι ο Σταυρός και τα χαρμόσυνα είναι η παρουσία της Χάρης του Κυρίου μας, η οποία παρηγορεί την ψυχή μας όσες φορές στηρίζει η θεία Πρόνοια.

Η κολακευτική μορφή της Χάρης του Κυρίου, η οποία μας πληροφορεί ότι αποδέχεται την πρόθεση και την προσφορά μας, είναι είδηση, ότι έρχονται θλίψεις και κόποι. Γι αυτό απαιτείται συνεχής ομολογία για το βραβείο, που μας περιμένει. Αφού κατά τη Γραφή «πολλάί αι θλίψεις των δικαίων» ((Ψαλμ. λγ', 19) και «δια πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την ζωήν» (Πραξ. ζ', 10), εμείς επιμένουμε στην πρώτη μας υπόσχεση και δεν ανακαλούμε την απόφασή μας, για την αποταγή, η οποία «ουδέν άλλο εστί, ει μη σταυρού και θανάτου επαγγελία». Ατενίζοντας σταθερά στα πρότυπά μας, το βίο του Κυρίου μας και των ηρώων της πίστης μας, μαρτύρων, ομολογητών και οσίων, αντιγράφουμε με πόθο τον αγώνα τους «μηδεμίαν εν μηδενί διδόντες προσκοπήν, ίνα μη μωμηθή η διακονία» (Β Κορ.

στ',3).

Αν και κατά τη Γραφή η ζωή μας διαιρείται σε σαρκική, ψυχική και πνευματική, εμείς «οι του Χριστού» (Γαλ. ε', 24), ως συνετοί, δεν θα κινηθούμε παράλογα, ώστε να υποκύψουμε σε όσα προκαλούν βλάβη. Νεκρώνοντας «τα μέλη ημών τα επί της γης», ταπεινώνουμε και δαμάζουμε τη σάρκα παρέχοντας σ αυτήν τα

αναγκαία, όσα διδάσκει και η ιερή κοινοβιακή μας παράδοση. Μετά υποτάσσοντας το θέλημα και την κρίση μας στη μακάρια υποταγή, υπακούουμε στους προϊσταμένους μας. Έτσι καταργούμε τα συναισθήματα του ψυχικού μέρους και παραμένει υγιές το πνευματικό μας μέρος με τις ακατάπαυστες δεήσεις και ικεσίες. Αναμένουμε από τον Κύριό μας τη λυτρωση και σωτηρία. Αυτός θα μας αποκαλέσει «άλας της γης και φως του κόσμου» (Ματ. ε΄, 13 14).

Με θάρρος, αδελφοί και πατέρες, «τοις έμπροσθεν επεκτεινόμενοι ατά σκοπόν διώκομεν επί το βραβείον της άνω κλήσεως» (Φιλ. γ΄, 13), το οποίο ο Κύριός μας μας ετοίμασε, πριν ακόμη μας καλέσει στη θεία του επίγνωση.

Η ζωή μας δίκαια χαρακτηρίζεται απ όλους μας πνευματική. Μας παραδέχονται και μας ονομάζουν πνευματικούς. Αυτό μας αναγκάζει και μας επιβάλλει να αποδεικνύουμε πρακτικά αυτήν την ιδιότητα. Ότι δηλαδή, δεν ζούμε «κατά σάρκα», αλλά «κατά πνεύμα», ελεύθεροι από επιθυμίες, πάθη και ελαττώματα, τα οποία χαρακτηρίζουν την ενοχή και σαρκική ζωή.

Ποτέ θα παλλαγούμε από τα συστήματα και τις συνήθειες του παλαιού ανθρώπου; Πότε θα δεχθούμε φωτισμό στο νου μας και θα έρθουμε σε αίσθηση της φιλίας του Κυρίου, ο οποίος δηλώνει ότι «υμείς φίλοι μου εστε και ουκέτι υμάς λέγω δούλους» (Ιω. ιε΄, 14 15), ακριβώς διότι υποτάξαμε ολοκληρωτικά τους εαυτούς μας στο πανάγιό του θέλημα; Εάν δεν αποδείξουμε, με την αυταπάρηση και υποταγή, τους εαυτούς μας «πνευματικούς», τότε υποβιβάζομαστε στη μερίδα των «ψυχικών», τους οποίους αιχμαλωτίζει η αδράνεια, που προέρχεται από την αναισθησία, την οποία προκαλεί σιγά σιγά η αμέλεια. Οι ψυχικοί ούτε θέλουν να κοπιάσουν, ούτε να σκέφτονται, ούτε αποφασίζουν για πνευματικές έννοιες ή αγωγή, αλλά ως παράλυτοι και αναίσθητοι σκορπίζουν άσκοπα το χρόνο τους και βλάπτουν με τη διαγωγή τους και αυτούς που έχουν προθυμία να αγωνιστούν. Δίκαια η Γραφή λέγει «ψυχικός δε άνθρωπος ου δέχεται τα του Πνεύματος του Θεού, μωρία γαρ αυτώ εστι» (Α Κορ. β΄, 14) και δεν γνωρίζει «ότι ο νόμος πνευματικός εστιν» (Ρωμ. ζ΄, 14) και «πνευματικώς ανακρίνεται» (Α Κορ. β΄, 14).

Εμείς όμως, εργάτες τίμιοι και πιστοί διάκονοι της μακάριος υπακοής, ας μη μικροψυχούμε ούτε και σε όσα συμβαίνουν απροσδόκητα στη μαρτυρική μας ζωή. Καθένας από μας, ας μένει εκεί όπου αρχικά κλήθηκε και τοποθετήθηκε από το Γέροντα, στη διακονία του.

Ο φιλόπνοος εστιάτορας, ο πιστότατος δοχειάρης και οικονόμος των αντικειμένων και πραγμάτων της μονής, ο νηφάλιος τραπεζοκόμος, ο οποίος προσεκτικά και ακούραστα περιποιείται όχι μόνο την αδελφότητα, αλλά και τους πολυπληθείς ευλαβείς προσκυνητές, όσοι κοπιάζουν στους κήπους και στα χωράφια της μονής,

από τα οποία αυτή προμηθεύεται τα περισσότερα είδη των αγαθών και οι υπόλοιποι διακονητές στις ανάγκες της αδελφότητας. Όλοι με ζήλο «ως τω Κυρίω δουλεύοντες και ουκ ανθρώποις», για να πάρει ο καθένας από τον Κύριο το βραβείο της πρόθυμης προσφοράς που μεζήλο και πίστη προσφέρει.

Οι ευλαβέστατοι και νηφάλιοι πρεσβύτεροι και διάκονοι, σαν τα μάτια ολόκληρης της αδελφότητας, δίνουν την καλή μαρτυρία της πίστης και της ιερής μας παράδοσης και στηρίζουν τους προσκυνητές μας, που δοκιμάζονται, και γίνονται συνεχές παράδειγμα ζήλου και υπακοής στη νεαρή μας αδελφότητα.

Όλοι μαζί, ένα σώμα και ένα πνεύμα. Με μια καρδιά και θέληση επισφραγίζοντας την καλή ομολογία, συνεχώς «αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν» (Εβρ. ιβ΄, 2), ο οποίος με παρρησία καυχήθηκε στον Πατέρα ότι «το έργον ετελείωσα ο δέδωκάς μοι ίνα ποιήσω» (Ιω. ιζ΄, 4).

Και εμείς πρέπει να έχουμε προθυμία και ζήλο. Έτσι ως ομολογητές της πίστης και των παραδόσεων, θα επαινεθούμε από τον Κύριό μας, ως πιστοί οικονόμοι, που τον αναμένουν. Αυτού του είδους η αναμονή είναι το πλήρωμα της ομολογίας μας και δικαιούμαστε να απαιτήσουμε την αμοιβή, που μας υποσχέθηκε, τη Χάρη του Παναγίου Πνεύματος. Η Χάρη αυτή θα μας ελευθερώσει από τα πάθη μας, θα εξαλείψει τις αμαρτίες μας, θα φωτίσει το νου μας και θα μας κάνει «καθαρούς τη καρδιά» που είναι και το κέντρο του προορισμού μας.

«Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται» (Ματ. ε΄, 8). Τούτο

είναι κατά τον Παύλο το «βραβείον της άνω κλήσεως» (Φιλ. γ´, 14) του Θεού και για αυτό το βραβείο όλοι οι άγιοι αγωνίστηκαν μέχρι θανάτου.

Αναρίθμητοι είναι όσοι άθλησαν, όχι «τω καιρώ εκείνω», αλλά και σήμερα. Είναι αυτοί οι οποίοι δεν υπέκυψαν στη βία των απάνθρωπων καθεστώτων. Θυσιάζονται ομαδικά και μεμονωμένα για να αποδείξουν ότι ο Κύριός μας Χριστός είναι «χθες και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. ιγ´, 8). Είναι ο αγωνοθέτης και βραβευτής των ηρώων της πίστης μας.

Το δικό μας όμως ενδιαφέρον και η προτίμηση είναι το αναίμακτο μαρτύριο των διαμέσου των αιώνων οσιώτατων πατέρων και αθλητών, που όχι περιστασιακά, αλλά ισόβια πάλεψαν με τις δυνάμεις του σκότους, με τα «πνευματικά της πονηρία» (Εφ. στ´, 12). Οι αδίστακτοι εχθροί ακούραστα πολεμούσαν την ευαγγελική αλήθεια και με σύμμαχο τη διεφθαρμένη αδαμιαία φύση μας, καταταυράννησαν τους γνήσιους αθλητές του Κυρίου μας. «Ημών γαρ το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει, εξ ου και σωτήρα απεκδεχόμεθα Κύριον Ιησούν Χριστόν, ος μετασχηματίσει το σώμα της ταπεινώσεως ημών εις το γενέσθαι αυτό σύμμορφον τω σώματι της δόξης αυτού» (Φιλ. γ´, 20 21).

Ποιός είναι ο μετασχηματισμός, αδελφοί μου, παρά η μεταμόρφωσή μας! Το να γίνουμε δηλαδή σύμμορφοι με το πρότυπό μας, το οποίο μας χάρισε με την παρουσία του την υιοθεσία, ώστε να είμαστε κληρονόμοι Θεού και συγκληρονόμοι του Υιού του; Αυτήν όμως την υπεραξία, στην οποία και οι άγγελοι επιθυμούν να παρακύπτουν και να θαυμάζουν, θα την κερδίσουμε με την αγωνιστικότητά μας, όταν θα αποβάλουμε τον παλαιό άνθρωπο και όλο το σύστημα της διαστροφής, το οποίο ως αντιστρατευόμενος νόμος μας αιχμαλωτίζει, εάν μένουμε αμελείς και ράθυμοι στα πνευματικά μας καθήκοντα. «Τω πνεύματι ζέοντες τω Κυρίω δουλεύοντες» (Ρωμ. ιβ´, 11) και «ανεχόμενοι αλλήλους εν σπλάγχνοις Χριστού». Μακριά από το θέλημα, τη βάση της αποστασίας και του αναρχισμού. Αποφεύγετε την κατάρα του γογγυσμού και του «γιατί;», που είναι αντίθετη στη συνεκτική πρόνοια και διοίκηση του Κυρίου, εφόσον «αυτώ μέλει περί υμών» (Α Πετ. ε´, 7) και «αι τρίχες της κεφαλής πάσαι ηριθμημένοι εισί» (Ματ. ι´, 30). Και παλιν λέγει η Γραφή, «ουχί του ανθρώπου η οδός αυτού» (Ιερ. ι 23).

Τα τέσσερα είδη του θείου θελήματος, είτε κατ ευδοκία εκδηλώνεται, είτε κατ οικονομία, είτε κατά παραχώρηση, είτε κατ εγκατάλειψη είναι το ίδιο θέλημα του Κυρίου. Είναι απaráβατη θεία εντολή και κανένας δεν μένει εκτός της θείας απόφασης.

Το κοινοβιακό σύστημα της ζωής μας, ως κοινωνικό, επιβάλλει την αλληλεγγύη και έτσι «αλλήλων τα βάρη βαστάζοντες αναπληρούμεν τον νόμον του Χριστού»

(Γαλ. στ´, 2). «Βλέπετε ουν πως ακριβώς περιπατείτε, μη ως άσοφοι, αλλ ως σοφοί, εξαγοραζόμενοι τον καιρόν, ότι αι ημέραι πονηραί εισι» (Εφ. ε´. 15 16).

Εμείς δεν αντιμετωπίζουμε εξωτερικούς κινδύνους, γιατί είμαστε σχεδόν απόκοσμοι. Περισσότερο μας πολεμούν τα πάθη και οι συνήθειες, εάν είμαστε απρόσεκτοι. Μην αμελείτε να εξομολογείσθε τους λογισμούς σας στον Ηγούμενο, για να προλαμβάνετε στη θεραπεία από την προσβολή. Η αποκάλυψη κάθε προσβολής την καταργεί, διότι, ως ταπείνωση, η φανέρωση των σκέψεων και νοημάτων της σατανικής κακότητας, τη διαλύει στην παρουσία του φωτός. Είναι ταυτόχρονα και πρακτική άρνηση της αμαρτίας, στην οποία μας παρακινεί. Τότε η θεία Χάρη δικαιούται να μας απαλλάξει από την πρόκληση.

Η παραίτηση της φιλοπονίας, στην οποία στηρίζεται όλη η αγωνιστικότητα, είναι κατά κάποιο τρόπο η προδοσία και ήττα στην πάλη. Τότε επανέρχεται η ηδονή, η αρχή των κακών και του θανάτου.

Φιλοπονία δεν είναι μόνο η σκληρότητα της ζωής σε μονομερείς προσπάθειες, την οποία συναντούμε στους βίους των Πατέρων μας. Η ακριβή τήρηση της συνείδησης στο διακόνημα είναι παρατεταμένη φιλοπονία, όπως και η φροντίδα της φύλαξης των εργαλείων κάθε υπηρεσίας, ώστε να μη χάνονται και καταστρέφονται. Η άσκοπη απώλεια των ποικίλων χρεωδών των καθημερινών μας αναγκών, η μη πρόληψη των παραγόντων που προκαλούν ζημιά ή καταστροφή και γενικά η αδιαφορία είναι προδοσία της απαραίτητης φιλοπονίας. Χωρίς αυτήν καταργείται το νόημα του Σταυρού, το οποίο ο Κύριος τόσο επιτακτικά διατάζει. «Ος ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεί οπίσω μου, ουκ έστι μου άξιος» (Ματ. ι´, 38).

Πηγή: Βατοπαιδινές Κατηχήσεις, Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος

<http://bit.ly/1bYMVzD>